SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 147/04-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť A. N., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. R. B., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 442/00 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 442/00 p o r u š i l základné právo A. N., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. A. N. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. A. N. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 796 Sk (slovom osemtisícsedemstodeväťdesiatšesť slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice II *povinný* vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. R. B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 8. septembra 2004 č. k. I. ÚS 147/04-14 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. N., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 442/00.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: *«Sťažovateľ je účastníkom konania o rozvod manželstva a o úprave práv a povinností k maloletým deťom, ktoré návrhom podaným dňa 19. 5. 2000 na Okresný súd Košice II iniciovala sťažovateľova manželka. Konanie je vedené na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 13 C 442/00, a sťažovateľ vystupuje na strane odporcu. (...)*

Dňa 27. 2. 2001 navrhovateľka na výzvu Okresného súdu Košice II uhradila súdny poplatok za podanie návrhu. Od tohto dátumu, t. j. 27. 2. 2001, keď boli splnené zákonné podmienky na začatie konania, Okresný súd Košice II začal konať až po viac ako dvoch rokoch, keď prvé pojednávanie bolo vo veci vytýčené až dňa 6. 5. 2003. A to až po urgencii sťažovateľa ako účastníka konania vo forme sťažnosti adresovanej do rúk predsedu súdu.

Dňa 3. 3. 2003 predseda súdu vydáva písomné stanovisko k podanej sťažnosti, v ktorom okrem iného konštatuje, že cit.: „v súdnom oddelení sudkyne, ktorej je pridelená predmetná vec, je 588 nevybavených sťažností, čo bráni vykonávaniu úkonov a rozhodovaniu vecí v účastníkmi predpokladaných lehotách“.

Vzhľadom k tomu, že od posledného pojednávania konaného dňa 6. 5. 2003 opäť ubehla značná doba a ďalšie pojednávanie vytýčené nebolo, sa opäť sťažovateľ obrátil na predsedu súdu so sťažnosťou o prešetrenie prieťahov v konaní.

Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že konanie na súde neprebieha bez zbytočných prieťahov. Takisto je potrebné zdôrazniť, že sa jedná o mimoriadne dôležité konanie z dôvodu právneho postavenia sťažovateľa z pohľadu rodinného práva, nakoľko sa rozhoduje o trvaní manželstva a úprave práv a povinností k maloletým deťom. Tento fakt je zvýraznený skutočnosťou, že sťažovateľovi boli v roku 2002 zverené do výchovy obidve maloleté deti, a to rozsudkom Okresného súdu Košice II. Tento právny status ale platí len do momentu právoplatného rozhodnutia v konaní, ktoré je dôvodom na podanie tejto sťažnosti. (...)

Podľa názoru sťažovateľa je zrejmé, že Okresný súd Košice II svojou nečinnosťou spôsobil prieťahy v konaní a tým porušil základné právo sťažovateľa garantované Ústavou SR, a to právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové a právne okolnosti sťažovateľ žiada Ústavný súd SR, aby vo veci nálezom takto rozhodol:

1. Základné právo sťažovateľa, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 13 C 442/00, porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 442/00 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk.

4. Okresný súd Košice II je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 8 796,- Sk (slovom osemtisíc sedemsto deväťdesiatšesť slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti nálezu na účet advokáta JUDr. R. B., so sídlom K.»

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. V. K., listom z 28. septembra 2004 sp. zn. Spr. 1331/04 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 25. októbra 2004.

Predseda okresného súdu vo svojom prípise uviedol, že:

„(...) Dňa 15. 1. 2004 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Tento nadobudol právoplatnosť dňa 28. 2. 2004. Vec je teda právoplatne skončená.

Na dĺžku predmetného konania mali vplyv viaceré skutočnosti, a to predovšetkým na strane navrhovateľky, ktorá si poplatkovú povinnosť nesplnila s podaním návrhu, ale až na základe výzvy súdu 9 mesiacov po jeho podaní, listinné doklady, potrebné pre rozhodnutie veci, predložila rovnako až na výzvu súdu a opakovane nepreberala jej určené zásielky, čo spôsobilo aj jej neúčasť na pojednávaní, určenom na deň 6. 5. 2003.

Zo strany súdu mali na dĺžku konania vplyv objektívne skutočnosti, a to dočasné pridelenie zákonnej sudkyne na Krajský súd v Košiciach, zmena zákonnej sudkyne, ako aj enornmá zaťaženosť oboch vo veci konajúcich sudkýň.

Vzhľadom na to, že stav právnej neistoty sťažovateľa je odstránený právoplatným rozhodnutím jeho rozvodového konania, navrhujem jeho sťažnosti nevyhovieť.

Zároveň Vám oznamujem, že netrvám na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní a súhlasím s upustením od neho".

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol, že:

«(...) Okresný súd Košice II ako povinný vo svojom vyjadrení okrem iného konštatuje, že: „Zo strany súdu mali na dĺžku konania vplyv objektívne skutočnosti, a to dočasné pridelenie zákonnej sudkyne na Krajský súd v Košiciach, zmena zákonnej sudkyne, ako aj enormná zaťaženosť oboch vo veci konajúcich sudkýň".

V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky námietka zaťaženosti súdu nemôže ospravedlniť vzniknuté prieťahy v konaní, ktorými dochádza k porušovaniu ústavných práv sťažovateľov. Sťažovateľ sa takisto domnieva, že ďalšie tzv. objektívne skutočnosti nie sú relevantným ospravedlnením zo strany porušovateľa jeho základných práv.

V zmysle uvedeného preto uvádzam, že sťažovateľ trvá na tom, aby Ústavný súd jeho sťažnosti vyhovel v plnom rozsahu a vydal rozhodnutie v zmysle petitu uvedeného sťažovateľom v predmetnom písomnom podaní. ... sťažovateľ netrvá na ústnom pojednávaní ústavného súdu v konaní vedenom na Ústavnom súde pod č. k. I. ÚS 145/03 (správne I. ÚS 147/04) *a vyslovuje súhlas s tým, aby Ústavný súd od ústneho pojednávania vo veci jej sťažnosti upustil.»*

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 113/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 442/00:

Dňa 19. mája 2000 J. N. (ďalej len „navrhovateľka) podala na okresnom súde proti sťažovateľovi návrh na začatie konania o rozvod manželstva.

Dňa 31. januára 2001 okresný súd vyzval navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za návrh.

Dňa 27. februára 2001 navrhovateľka zaplatila súdny poplatok.

Dňa 12. marca 2001 konajúca sudkyňa doručila sťažovateľovi návrh na vyjadrenie, vyzvala kolízneho opatrovníka *„o prešetrenie výchovných pomerov v rodine mal. detí N. a podanie správy v lehote 20 dní“* a bol vyžiadaný *„úplný opis mzdového listu za obdobie posledných 12 kal. mesiacov“* od zamestnávateľa sťažovateľa, ako aj ďalšie doklady od navrhovateľky.

Dňa 23. marca 2001 bol v spise urobený nasledovný úradný záznam: *„V oddelení tunajšieho súdu PaNC bolo zistené, že vo veci mal detí N.: M. a P. je vedené Nc konanie pod. č. Nc 1315/00 nie je možné pripojiť z dôvodu, že je robená príprava v spise.“*

Dňa 2. apríla 2001 navrhovateľka zaslala okresnému súdu požadované doklady (okrem potvrdenia o poslednom spoločnom trvalom bydlisku manželov).

Dňa 9. apríla 2001 zamestnávateľ sťažovateľa zaslal okresnému súdu požadované informácie a doklady.

Dňa 25. apríla 2001 sťažovateľ doručil vyjadrenie k návrhu na rozvod manželstva.

Dňa 29. mája 2001 okresný súd doručil rovnopis vyjadrenia sťažovateľa navrhovateľke s výzvou, aby zaujala k nemu stanovisko v lehote 20 dní.

Dňa 20. júla 2001 navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaujala stanovisko k uvedenému vyjadreniu sťažovateľa.

Dňa 15. mája 2002 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii okresného súdu nasledovný pokyn: *„žiadaj kolízneho opatrovníka (...) o prešetrenie výchovných pomerov v rodine mal. detí, bytom u otca A. N.“* a *„pripoj spis tun. súdu sp. zn. Nc 1315/00“*.

Dňa 17. mája 2002 bol v spise zaznamenaný úradný záznam: *„spis Nc 1315/00 sa nedá pripojiť z dôvodu, že sa nachádza u znalca“*.

Dňa 20. júna 2002 kolízny opatrovník zaslal súdu *„správu z prešetrenia pomerov“*.

Dňa 18. júna 2002 Základná škola v Košiciach - Barci podala *„charakteristiku mal. M. N.“* a *„charakteristiku mal. P. N.“*

Dňa 18. októbra 2002 sťažovateľ podal *„žiadosť o vytýčenie pojednávania“*.

Dňa 21. októbra 2002 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii okresného súdu nasledovný pokyn: *„pripoj spis tun. súdu sp. zn. Nc 1315/00, príp. právoplatný rozsudok vo veci úpravy rodičovských práv k mal. deťom N.“*

Dňa 22. októbra 2002 bol vo veci spísaný úradný záznam: *„Spis Nc 1315/00 je u Dr. B. na napísanie rozsudku, ktorý bol vynesený 11. 10. 2002“*.

Dňa 5. februára 2003 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii okresného súdu pokyn: *„pripoj spis Nc 1315/00 vo veci úpravy rodičovských práv k mal deťom N.“*

Dňa 10. marca 2003 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 6. máj 2003.

Dňa 20. marca 2003 sa vrátila okresnému súdu zásielka adresovaná navrhovateľke.

Dňa 6. mája 2003 bolo pojednávanie odročené na neurčito, pretože sa nedostavili účastníci konania.

Dňa 7. mája 2003 bolo nariadené pojednávanie na 27. máj 2003 s tým, že navrhovateľka mala byť predvolaná aj prostredníctvom polície.

Dňa 15. mája 2003 zásielka adresovaná navrhovateľke, ako aj sťažovateľovi, bola vrátená okresnému súdu.

Dňa 19. mája 2003 register obyvateľov doručila okresnému súdu potvrdenie o trvalom pobyte navrhovateľky.

Dňa 26. mája 2003 Obvodné oddelenie Policajného zboru v Revúcej oznámilo okresnému súdu, že navrhovateľka sa zdržuje v Čechách, kde pracuje, preto nebolo možné doručiť jej zásielku.

Dňa 3. júna 2003 zásielka adresovaná navrhovateľke bola vrátená okresnému súdu.

Dňa 20. októbra 2003 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 15. január 2004.

Dňa 25. novembra 2003 podal sťažovateľ predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní.

Dňa 15. januára 2004 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Tento nadobudol právoplatnosť 28. februára 2004.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 442/00 dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie o rozvod manželstva nie je vecou zložitou, čo napokon netvrdil ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmavanej veci, ústavný súd nezistil takú závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a zistil bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu už po zaplatení súdneho poplatku najmä v období od 20. júla 2001 do 15. mája 2002 (takmer 10 mesiacov) a od 3. júna 2003 do 20. októbra 2003 (4 mesiace), keď okresný súd najmenej počas jedného roka a dvoch mesiacov vo veci nevykonal prakticky žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako odporca vo veci o rozvod manželstva počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K týmto zbytočným prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní došlo k prieťahom, ktoré neboli spôsobené zložitosťou veci a od zaplatenia súdneho poplatku ani správaním účastníkov konania, ale sú dôsledkom postupu okresného súdu. Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto prieťahy, nemožno akceptovať. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal riešiť, nemôže byť na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody, a pretože v čase, keď bola doručená sťažnosť ústavnému súdu, ešte dochádzalo k namietanému porušeniu práva, ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Vzhľadom na to, že 15. januára 2004 bol vo veci vyhlásený rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. februára 2004, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na povahu danej

veci a na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa považuje za primerané vo výške 20 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zabezpečenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v uplatnenej výške 8 796 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia advokátom JUDr. R. B.

Náhrada prislúchala za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti z 26. novembra 2003 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 25. októbra 2003). Za dva úkony vykonané v roku 2003 patrí odmena v sume po 4 270 Sk a k tomu dvakrát náhrada režijného paušálu po 128 Sk a za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2004, patrí odmena v sume 4 534 Sk a režijný paušál 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkom sumu 13 470 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré vyčíslil v sume 8 796 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

6. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2004